

מגילת רחל המרחלת

לא להאמין

כשהם קוראים את רחל המרחלת הם כל הזמן מתלוננים. זה לא ייתכן שככה יתנהג עם ישראל. הם אומרים. שירד לשפל המדרגה. כל-כך הרבה בגידות. כל-כך הרבה רמאויות. ושחיתויות ואירועים בעלי טעם רע. בכל עם אחר – מילא. אבל אצלנו! בעם סגולה! עם

סיפור פשוט על תמר אשת ער

בר.. בר.. בר.. צילצל הטלפון. הלן, אני אומרת. שלום, זו רחל המרחלת? כן? תשמעי, יש לי סיפור בשבילך! נשמע, נשמע. את זוכרת את יהודה מספר בראשית, פרק ל"ז ל"ח? בטח זוכרת. אז את יודעת שהיו לו שלושה בנים, ער, אונן ושלמה? הבכור ער התחתן לפני כמה שנים עם בחורה בשם תמר, בחתונה מפוארת מאד במלון קרלטון-כנען. מי היה בחתונה? בהייד, מי לא היה? כל גדולי-המדינה היו שם! משה רבנו, אברהם אבינו, דוד המלך, הנביא ירמיהו, ר"ר יוסף בורג, ירובעל ואחאב ושאול, שא עם בעלת-האוב, שלבשה בגד מפוצץ של לולה בר, ויעקב אבינו ויצחק וירחם משל. בקיצור, כולם היו שם. נו... טוב, זמן קצר אחרי החתונה נהיה לפתע ער רע בעיני ה', והדתיים ראו לחסל אותו. נשארה האלמנה תמר, חתיכה חטובה, שחורת-שיער וחושנית. יושבת ובוכה. ריחם עליה יהודה ושלח אליה את בנו השני, אונן, לעשות לה דברים גסים. אונן, שממש לא סבל ילדים ולא רצה שיהיו לו, עשה לה דברים, אבל נורא נזהר ואחר-כך, כמו כל החברה, הסתלק ממנה. היה אמנם האח השלישי, שלה, אבל הוא עוד היה קטין, ולא רצה צרות עם המיטטרה. אז תמר האלמנה ישבה וחיכתה עד ששלה יגדל. וחיכתה וחיכתה וחיכתה. נו, וזה סוף הסיפור? בחייד, בשביל זה הייתי מטלפן לך? אז תגיד, תכלס, מה קרה?

שני הבלשים של בירנזן עשו מה שעשו. שילמו כמה ששילמו

אחרי שבוע פלש צבאו של רחוב יהושע בירנזן וכבש את יריחו בסערה. ככה הגענו לאזור הזה. בגלל טיפס אחר, זונה אחת והמדור המרכזי.

ידעה רחב על תנועות הצבא בתוך העיר, ומה סיפרה להם. אבל ידוע לכולם שהיא לא הסגירה את שני החברה לשלטונות.

שום הרצל

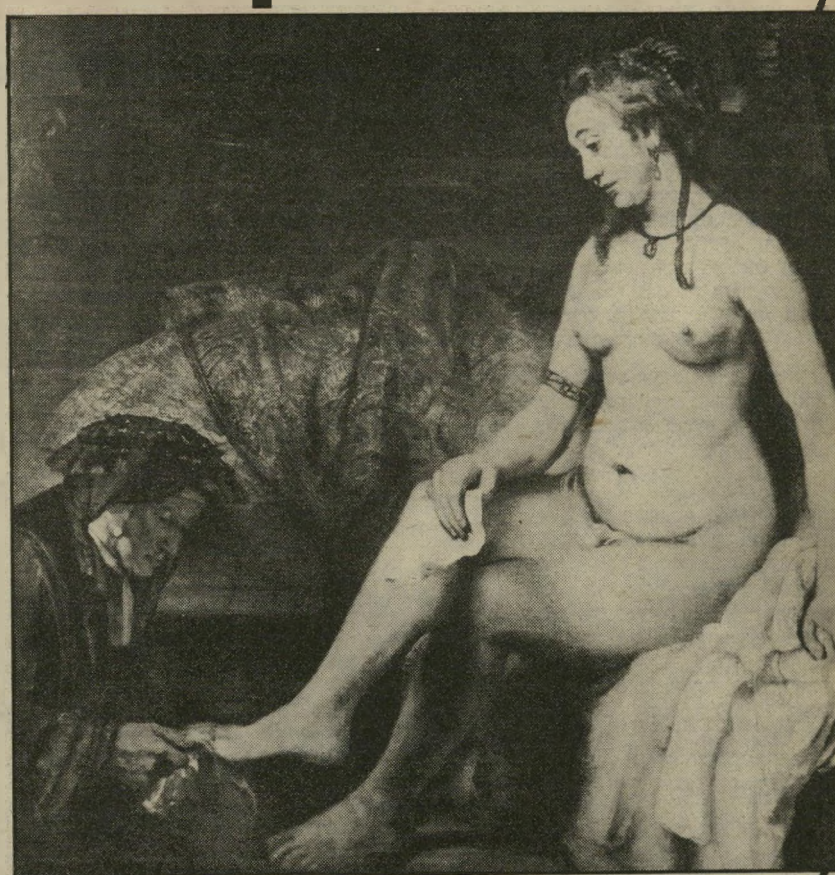
אתם זוכרים בכלל איך הגענו לאיזור הזה? הרצל, אתם חושבים? אהפייג. אם אתם רוקא רוצים להאשים משהו, אז תרעו לכם שהכתובת שלכם זה רחוב יהושע בירנזן (זה מה שנשאר היום מהאיש). ההוא עם הרעיונות הגאונים שלו לקח את האטלס, ריפרף בו קלות, פרים לונדון, ניו-יורק, רומא, יריחו, וטרחו עצר על יריחו. זה מה שהוא החליט. אבל האיש היה רק טיפוש ולא אידיוט, והוא ידע שביריחו יש מימשל צבאי ישראלי, ולא כדאי להסתבך איתו. החליט לשלוח שני חברה מהמדור המרכזי, בשביל לבדוק את המצב. יצאו שני הבלשים, לבושים אורחית, ומתוך ניסיון ידעו שבהלשנות הזונות הכי טובות. אז הלכו ישר לרחוב-הירקון של יריחו, ופגשו את רחב. עשו מה שעשו. שילמו כמה ששילמו והתחילו לתחקר אותה. עד היום לא ברור מה

הפנטהאון שלה, לבושה תצאית רחבה של גידעון אורבזון, ומחוסם היום ביצבצו אנגליזועה על מצחה. הרימה תמר את החצאית כדי לנגב את הזעה מעל מצחה, ובדיוק ברגע הזה מי עזב שם אם לא יהודה, אבי בעלה המת. יהודה ראה בחורה שפניה מכוסות וחלקים אחרים לא כל-כך, ומייד, בגלל קירבת הפנטהאון לתל-ברוך, הוא חושב אותה לאחת הנערות העובדות. פינקס-צ'קים לא היה לו, אז הוא הבטיח לשלוח לה איזה גרי במקום כסף. תמר הסכימה. ויעש יהודה וילך. כלי לדעת שממש ברגע זה הוא עשה לעצמו זוג-ילדים. לא אלאה אותו כפרטים קטנים, ורק אגיד לך שהשבוע נולדו כמזל טוב התאומים זרח וסריץ. לימים אולי אחד מהם יהיה שר-הרתות והשני אולי יהיה מנהיג פועלים בנמל אשרוד. נחכה ונראה.

הורמנתי השבוע לחגיגת כריה-מיצווה של בנה של אישיות חשובה מאוד בחיינו הפוליטיים. כל השמנא והסתלת של הארץ הרעבה היתה שם. הגן קושט בכלונים צבעוניים, ותמונות-פורטרט של מנהיגינו החומסים והטחינות נשפכו שם כמו שמפניה, וההמון חגג בשירה ובריקודים עד אור הבוקר. בגלל הביובו הנוראי שהיה שם, דווקא בשנה כל-כך רוזה, ביקש ממני בעלה-שימחה שלא לכתוב את שמו, ובמיוחד, לאור העובדה שיש אצלם במישפחה עכשיו בדיוק סיפור של גילוי-עריות.

לא נקד ישראל

לא אזכיר את שמו של האיש, לפי בקשתו. אבל אגיד לכם מי הן נשותיו, וככן, מיכל ואחינועם ואביגיל ומעכה וחגית ואביטל ועגלה ובתי-שוע ובתי-שבע. את שמות הפילגשים לא הצלחתי לקלוט, כי הכל זה שמות מהתנ"ך. דרד-אגב, היו שם כמה מילריו. הצלחתי לזהות רק את שמוע, שובב, נתן, שלמה, אלישוע, אלסלט, נגה, נסג, יסיע, אלישוע, בעלירע, אליסלט, דניאל, אדוניה, שפטיה, יתרעם, אמנון, תמר ואבשלום. (לשלישיה האחרונה אקדיש קטע במרורי הבא, כי יש להם סיפור מהסרטים). רמז: לא מדובר בחתונת הקניידלך בחילטון. זו אישיות אחרת לגמרי. נחשתם?

בתי-שבע שמוע, שובב, שלמה, שפטיה

ילד מופרע

כל השנים חשבתי שהוא בחור הגון ומוכשר וחתין. פיתאום התועבה הזאת. שוב פעם פוי! זה נכון שילד שגדל בבית של אבא אחד (יעקב), שתי אמהות (רחל ולאה) ושתי פילגשים — (זילפה ובילהה) יש לו כל הסיבות להיות קצת מופרע. נכון שמופרע היום זה לא חסור, אבל מופרע ככה זה כבר ממש מוגזם. פיתאום מישהו מספר לי שאחרי שרחל, אשת אביו, ילדה את בנה בנימין ומתה בלידה. ניצל מיורענו ראובן את אבלו הכבד של אביו יעקב, ובמקום לבוא ולשבת שיבעה ליד האבא ולנסות לנחם אותו ולתת לו סוכריות כאלה עם שקדים, שתמיד נותנים ב"שיבעה", הלך ראובן לחדר אחר, תפס את בילהה, פילגש אביו, ועשה לה דברים גסים מאוד. תגירו, לא נושה? בחור מהתנ"ך! והיום מלמדים את זה בבתי-הספר!

לא רוצה לשמוע עוד שום תלונות על הרור הזה. דור של צדיקים אנחנו. אפילו לא איכפת לי שתגידו את זה בשמי למרים תעסה-גלזר. אני לא רוצה לחשוב בכלל מה היא היתה אומרת אם היתה חיה אז. ממש פוי. הנה, קחו למשל את ראובן, בנם בכורם של יעקב ולאה. והוא היה דווקא הסימפטי שבין הבנים. הוא היחיד שלא רצה למכור את יוסף למצריים. וזכרים אותו!